

ԲԱՆԱՅՏԻՂՄԱԿԱՆ

ՀՈՒՆՏԻ ՄԸ ՊԷՍ, ԳԸՏՆԵԼՈՒ...

«Մե՛ղբ է...» ըսին հեռուէն, «մե՛ղբ այդ ջրղուն որ կ'երթայ
Հոգին փակել ոչինչին», ըսին շատեր, ու լացին:
Մեղբ է: Լըռիկ ամէն օր, կուգամ սակայն յամրափայլ
Ինձմէ Քեզի, Տէ՛ր, պահուած գիրկն իղձերուս անիմաց:

Որքան հոսի հոգիէս, ցաւ ու մորմոք, միշտ ծածուկ,
Եւ ջրծղունի ամէն օր որքան երազն իմ աղունոր,
Ու թողուն զիս մի՛ս մինակ անապատին մէջ կեանքին,
Նորէն Քեզի՛ պիտի գամ, հունքը ինչպէս իր ծառին:

Բայց, Տէր, ինչպէ՛ս խոնացան աչքերն անոնց, յուզումէն,
— «Գուցէ մեծնայ... չընասնի» — որ ես այնքան սրբազին
Անոնց լացէն, լուռ լացի: Ի՛նչ փոյթ, հոգիս միշտ կուգայ
Մերթ ինալէն, կանգնելէն, փողոցը ցաւը զրկելէն

Հունքի մը պէս, գրքնելու յաւերժ թափուիլը Սիրոյդ...:

1943

ԱՇՏԻՇԱՏ

